

En weekend i juni -53!

I vår egen gyllene triangel: Björke-Hille-Utnora, i cykelns tidevarv, hade det vackra försommarvädret lockat oss (S,O,E,B) ordna det så, att vi skulle tillbringa helgen på Björkevallen i Utnora. Grundtanken var vila och rekreation. 45-tim arbetsvecka gjorde att arbetet slutade på lördag middag. Det lekamliga inslagets innehåll svarade S och E för, vilka träffats under veckan och tillverkat var sin "Bonota". O, som erhållit nykterhetsnämndens välsignelse p.g.a. redigt leverne, hade fått den stora förmånen att erhålla motbok inköpte en halv flaska Cederlunds Punsch. B som var kroniskt medellös, hade bara ett glatt humör att bjuda på.

Efter en hektisk jakt på cykeln för alla på lördamiddan, var det dags att hemma hoppa i dåtidens bubbelpool (tråkar i uthuset) o få på sej rena kläder. I 4-1/2 5 tiden trampade vi med glatt humör mot Utnora! Vi gjorde en, av tradition, paus vid halvfäre ty nikotinet kallade.

Känslan man kände inom sig, när vi gled utför sista "stampagrötsbacken" kunde kanske kallas Lyckorus, i motsats till de som voro fäbodpigor i början på seklet och kanske fick till ett

klänningstyg förutom kost och logi.

Väl nere vid stugan mötte vi farbror Johan Nyström och frågade om han trodde det gick att få tag i löja till en långrev, jaä sa' han: ja han't sitt dom "nyppe" nå än int! Men nog tror ja ni får tag i löja allt, fast dom kanske går djufft, annars får ni väl försöka i "Eskö-sunne" må te å stänga. B frågade om han trodde det gick att få nå'n ål. Ja nog kan ni få då allt sa' han och börja gå hemåt, efter några steg vände han sig om o' sa': det kan bli gädda å, efter ytterligare några steg vänder han sig om, höjer rösten något och säger: abborrå. Det var en man, som ville alla människor gott.

Herman Södergren i grannstugan berättade vid samma tillfälle, att han under samma förutsättningar som oss hade fått 7 grova ålar (som armen), men det var nog innan bl.a. korsnäs började släppa ut ofarligt i havet. Inne i stugan hade S och E gjort kors för troll och föst ut "oknytt" packat upp, även kaffekokningen var igång. O och B gick till sjön för att göra "strykjärnet" sjödugligt. En båt är ju femininum, men dess linjer hade inte ens med vild fantasi några sådana likheter, därav namnet strykjärnet, tungrodd som en låda.

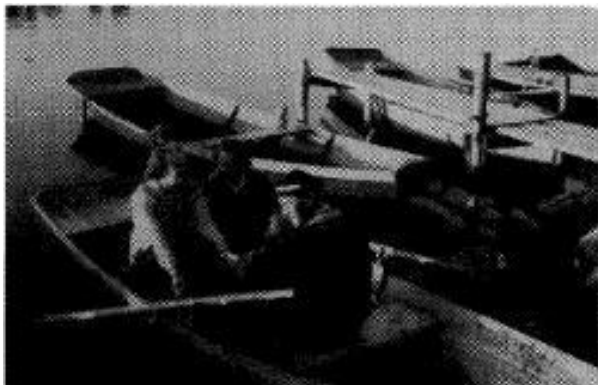
Kaffet smakade som vanligt mycket bra under dessa stugbesök, som om miljö och frihet var en osynlig likör. Ett program gjordes upp: S och E skulle sköta den lekamliga planeringen för kvällen. O och B rodde ut för att jaga löja här och där.

Hamnade till slut i lilla Eskösundet, vi fick väl ihop löja och småmört till 100-kroks rev. Kom väl iland i 8-tiden.

I stugan hade under tiden skett ett mirakel, ett festligt dukat bord med levande ljus hälsade oss välkomna.

Sjön suger som bekant och man behövde inte bjudas 2 ggr för att sätta sig till rätta. I likhet med kaffet var det något extra som satte piff på tillvaron tillsammans med den goda maten. Efter någon timmes frossande och konversation om det som hänt i veckan, skulle långreven läggas, avdukning och diskning. Vi var 2 flickor och 2 pojkar, vi drog lott om vilka skulle göra vilket. Lotten utföll sålunda att: Pojkarna skulle lägga reven och flickorna diska och sän't. Vid rodden ut för revläggningen råkade vi bli åsyna vittnen till ett haveri. En ensam man råkade

falla överbord, vi satte kurs mot haveristen, men kanske vår ängslan var överdriven, ty upp ur vattnet med sjögräs i håret äntrade han båten och var på ett till synes strålande humör.

Vi diskuterade om orsaken till missödet och enades om att han halkat på en ål eller dylikt, eftersom han var på så gott humör, s.k. fiskelycka. Reven lades, som alltid, med stora förhoppningar i "Tvillingsundet" vilket i kvällningen såg lockande, och som vi tyckte, ålamystiskt ut. Under återfärden tänkte vi nog båda att: i morgon bitti ska vi klämma dom, ålarna alltså.

Åter i stugan undfägnades vi med kaffe, kakor och punsch vilket avnjöts stämningsfullt i sommarnattsskymningen, allt medan fladdermössens frasande under takteglet tydde på att även dessa skulle ut i natten och njuta av livets godbitar.

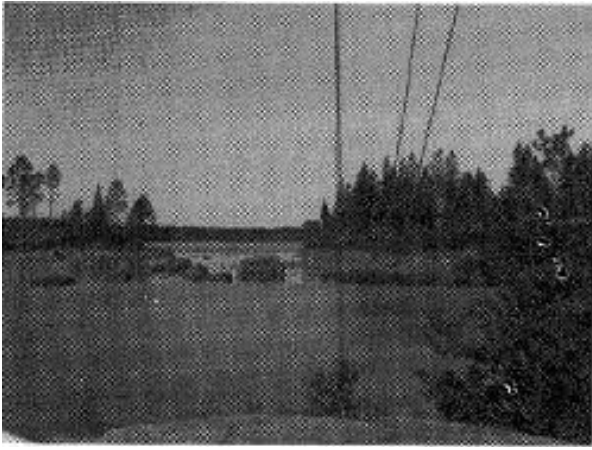
Vi kände att även myggen var ute i samma ärende. Efter detta kopplade vi av med ett parti Canasta, ett spel vilket vi trodde kom ifrån Dalarna: alla vinner, samtidigt skötte S resegrammofonen och spelade dåtidens örhängen, bl.a. Johnson Råg och från vallen hördes även musik stundtals, allt mellan Hultman och Taube, framförda av ett par lokala entusiaster. En underhållning som bjöds de, som voro ute på sen promenad eller för de som hade fönstret på glänt. Det var mysigt, inget dunka, dunka och inge bråk.

Det är svårt att lägga sig och sova i de få sommarnätter som är, men ett par timmar skulle vi unna oss blev det sagt, ty reven skulle ju vittjas tidigt, innan ålarna "går", som det heter.

Bäddning, tandborstning, läggning således. Så fort sista ljuset blåstes ut, startade en annan orkester "längtan till blodet" av blodfattiga myggor, men 5 var garderad med Flitspruta innehållande ett ofarligt, för människan, DDT-preparat, som endast påverkade insekter. Och det gjorde det, efter några sekunder upphörde allt liv frånsatt våra. Men vi tyckte att man fick en söt äcklig smak i munnen och det kändes som en lätt narkos, samt att det fungerade som preventivmedel. God natt!

B har väl inte varit känd som en morgonmänniska, men under särskilda tillfällen var det lätt att vakna, han steg upp och kokade kaffe och sen han kollat att O inte hade någonting att kasta i närheten av sängen startade "sångterrorn" med Ro-Ro-Robinsson, vilket gav resultat, om O-s ögon kunnat döda hade det blivit 3 som vittjat långreven. Motvilligt klädde vi oss för fisketuren, men väl ute släppte oviljan när vi såg att en underbar dag var att vänta. På väg till reven tänkte vi sjunga "Barcarollen (roddarsång) ur Hoffmans äventyr", men risken att folk skulle börja sälja stugorna var för stor, så vi satt tysta och bara njöt av tillvaron. Så var vi framme och vittjandet kunde börja. Vi fick ett par abborrar i början, sedan hade reven dragits i sidled mot land, det måste ha varit en storgädda som gjort detta. Mot slutet av reven kändes det monotona tunga ryckandet, som man inte kan ta fel på, ål! Den var fin, 1 kg. Allt som berättats om fisket här är ju i stort en upprepning av vad farbror Johan sa' när vi kom ner igår. Snacka om yrkesfolk! Vi lärde oss så småningom att det bästa fisket vad det gällde ål var: pålandsvind, värme, augustimörker och färsk daggmask.

Under vägen hem bestämdes att efter frukost skulle kosan ställas mot Furskär där dagen skulle tillbringas med sol och bad. Det är synd att inte det finns någon förteckning eller foto på bagaget, som skulle med på färden t.o.m resegrammofonen.

Nedlastningen av ekan gjorde att ingen större gädda fick "slå" i närheten, för då hade hon tagit in vatten. Det gällde att ha kontroll på sig och hålla tungan rätt i mun.

Swedish Rhapsody (Alfvén - Percy Faith) spelades kanske 10 ggr på vägen ut, som vanligtvis tog c:a 40 min. Men på vägen ut fick vi se en svan, som naturligtvis skulle fotograferas, en dåtida sällsynthet. Vi försökte närma oss den försiktigt, men varje gång lyfte den och flög undan. Efter ett tag gav vi upp, vi knäppte väl ett par kort med våra standardkameror, men det blev inte stort mer än en flugskit. Nu verkar det finnas mer svan än exempelvis sothöns, t.o.m. på TV, (Gunde, Lennart och Jan Öivind). Även i världen i övrigt "dominerar" de vita.

Framme vid ön såg vi att favoritstället var ledigt, urlastningen kunde börja. Vi bredde ut oss på klippan och försökte göra det så bekvämt som möjligt på det hårda underlaget, luftmadrasser hade vi inga. Spritkök, söt-vattentank, kaffe och panna fram och snart var nykokt kaffe verklighet, denna dryck i vår fria natur är som en skänk från van, nästan lika gott som havregrynsgröt. S och E gjorde sig redo för solbad varvid de smörjde sig med en kräm, som en känd professor rekommenderade, den uteslöt all skadlig strålning utom den, som väcker kroppens försvar och gör huden brun. Ock, Ock, Ock.

O och B rodde ut på "flaket" för att fiska, de hade hört talas om att det var en 10-kilos lax där

10 år tidigare, så varför inte nu igen, det kunde ju finnas en s.k. "blindgångare" inne. Man måste tro och tro starkt, men våra ambitioner räckte tydligen inte. Vi återvände till ön, sjön började suga trots värmen. Det kokades potatis till burkskinkan, smör och bröd och sjöbottenkyld pilsner och övriga komponenter. Det smakade mycket bra. Efter en kaffeslurk var det dags att ro hem, men först skulle S spela en skiva, det blev Spike Jones "Jag kom till ditt bröllop" som ljöd över nejden, men vi blev chockade över det dån som kom när en fågel flög upp från granbusken bredvid oss. Vi hade varit där och donat i 6-7 timmar, under tiden hade en svärta legat och ruvat i busken men Spike Jones klarade hon inte. Vi har numera ännu mera att lära av djuren.

Det gick tyngre att ro hem, man ville liksom inte att det skulle ta slut. Men samma känsla hade "bonn" också som sa: den här dan tar slut den å och vi som har lejfölk.

Vid återkomsten till stugan återstod packning och städning. Cykelfärd hemåt med en av oss alla bestämd uppfattning att helgen var synnerligen vederkvickande. Inte bara vi utan även fåglarna kände jubel i sitt bröst. Vi skildes i den ljuva sommarkvällen och for var och en till sitt för att sova inför veckans arbete.

P.S.

Ålen ja, ja den hade vi med oss på utflykten för att steka, som komplement till burkskinkan. Men när O och B var ute på fjärden och fiska stötte depå en man, som syntes bo ensam i något som såg ut som ett ubåtstorn. Han pekade på ålen och visade två dollar och två pkt. Camel cigaretter, och gjorde tydliga tecken på att han ville köpa den. Vi accepterade. Sen börja han skratta och nöp i sina pressveck på byxorna och pekade på ekan, det så kallade strykjärnet, lite stötta rodde vi därifrån och tänkte att det var i alla fall för varmt att äta ål. Vi tittade åter ut mot fjärden, tornet var borta. Vi beslöt att inte säga nåt åt någon om händelsen utan vi tog det som en hägring. Vem skulle tro oss? Ja men dollarna och cigaretterna då ? de voro verkliga! Språket då?, ja det skulle ni ha hört! O och B var överens de kunn int vure fölk från Hille i alla fall:

D.S

[Hillebygden, Nr. 1, 2004]